

Fény sugar

Evangeliumi hitébresztő és hihelyítő folyóirat

Felelős szerkesztő és kiadó: Zulauf Henrik evangélikus lelkész. — Laptulajdonos: Féléb Evangélikus Diakonissza Egyesület. Kiadóhivatal: Budapest, I., Hidegkúti-út 123/a. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. Előfizetési ára a „Kis Harang” gyermeklappal együtt: félévre 2 P. 25 fill., többes küldésnél 2 P. Egyes szám ára 20 fill. —

„A Tied az enyéme.”*

János 17, 1—19.

*Felbuzdulás
5.16 1966.*

Ha megfigyeljük az Igét, láthatjuk, hogy az Ur többször visszatér erre a gondolatra: akik a Tied, azok az enyéme. Például, mikor azt magyarázza az Ur: »Senki sem mehet az Atyához, hanemha én általam.« Isten állandóan figyelemmel kíséri az embert és minden által igyekszik a szívében az utána való vágyat felébreszteni. Az Atya vonja az embert a Fiúhoz. Csak ha elfogadjuk a Megváltót, lehetünk igazi kapcsolatban Istennel. Ez az, amit az Ur mond: »A Tied az enyéme.« S ennek természetes következménye: »Az enyéme a Tied.« Az Ur Jézus már itt a földön munkálkodik azon, hogy átalakítson bennünket az Ő képére és hasonlatosságára. Ez a munka mindannyiunkban folyik, s ha engedelmesek vagyunk, nagy lépésekkel mehetünk előre. Mindenki maga szabja meg, hogy életében mennyire készül el az Ur munkája. (És mert folyik ez a munka, el fog következni az az idő, amikor szemtől-szembe állunk a Fiúval s Ő visszaad bennünket az Atyának. Akkor minden térd meghajlik Előtte s Ő Ur és király lesz mindenek felett. A Fiú visszaadja az Ővéit az Atyának. Ez a végcél. Ha az ember azt tudja magáról, hogy az Ur tulajdona, nagy oka van az öröme. Én az Atyáé és az Ur Jézusé vagyok, ez az az öröm, ami soha el nem múlhat. Értékes, becses vagyok, mert az Atya adott a Fiúnak, aki a legjobban szeret. És ha

az Atya értékesnek tart ahhoz, hogy a Fiúnak adjon, akkor nagyon drága vagyok Néki. Ez ok az öröme)

»Én megdicsőítetem öbennük.« Mit jelent Istent megdicsőíteni? Olyannak ismereteni meg, amilyen. Én nem adhatok Istennek semmit, amitől Ő szebb, nagyobb vagy több lesz; Ő tökéletes. De Őt megdicsőíteni annyit jelent, mint életünkkel annak mutatni, Aki. Ez a mi hivatásunk, hogy az az életünkben meglássék, hogy Ő tökéletes Megváltó s a Vele való élet tökéletes öröm. Ezt kell megmutatnunk az otthonunkban, ahol reggeltől-estig látnak bennünket. Itt lássék meg, ki a mi Megváltónk és milyen tökéletes szabadulást szerzett. De meglátszik az is, hogy mennyire engedünk már Néki. Az Ur Jézus megszabadított bennünket önmagunktól. Hogy Ő megdicsőítetik az életünkben, erre mutat rá az a szabadság, amelyben élünk. Az dicsőíti az Urat, a kinek az életén látszik meg Jézus Krisztus hatalma.

»Szenteld meg őket a Te igazságoddal, a Te Igéd igazság.« Ha azt akarjuk, hogy az életünk dicsőítse az Urat, akkor nyissuk meg szívünket az Ige előtt. Csak az Ige szentelhet meg s csak így mehet rajtunk végebe a változás. Ember soha nem változtathat meg bennünket. Tökéletesek nem vagyunk. De kell, hogy állandóan a tökéletesség útján járjunk. Engedjük hatni az Igét az életünkben, hogy az elvégezhesse a munkát, amiért az Ur küldötte: lássák meg rajtunk, hogy ki a Megváltónk!

» Tauschenfels Elza megboldogult főnökkasszony áhitata nyomán készült jegyzet.

Betegszobában voltam, de ez a betegszoba annyira különbözött a többi betegszobától. Ebben a betegszobában nem halaltak az a panasz, zúgolódás, fájdalom, elégedetlenség szava soha. »A betegség nagy próbája a keresztyénségünknek« — mondta az, aki itt a betegágyon feküdt. Az ő keresztyénsége valóban megállta a próbát. Mennyei békesség, nyugalom, tiszta, szent szeretet töltötte be a légtér. Aki itt a testi szenvedés fájdalmas, gyötörő óráit élte, annak szíve csendben pihent Urának a szívére, mint a kicsiny gyermek az édesanya keblén pihen. S ez a nyugalom áradt körülötte. Óh, hogyan prédikált nekünk ez a betegség!

»Tizennyolc évvel ezelőtt« — mondotta egy alkalommal —, amikor elveszítettem az édesanyámat, azt gondoltam, nem leszek boldog soha.« S akik ismerhettük közelről az Ur szeretetéről bizonyoságot tevő életét, úgy ígert mondtunk a feleletére: »és tizennyolc éve boldog vagyok az Urnal.« Bár néki is voltak küzdelmei s a szolgálat, amelyben állott sok önmegtartózkodást, teljes odaadást kívánt, sok terhet hordozott, mégis ez a boldogság mindvégig az övé maradt. »Az Urnál, az Urban mindenem megvan; jó dolgom van.« Ezt hirdette ragyogó szeme, ajka, élete. Nem volt semmi kívánsága, de mindenért, amit kapott, hálás volt. Pedig mi kapunk tőle kimondhatatlanul sokat.

Hosszú, súlyos betegsége alatt szíve szüntelen az Urért, az Ő ügyéért égett. Imádságos szívére hozta a munkát s minden egyes reabízott lelket. Milyen fájdalmat okozott néki, ha tudta, hogy egyik-másik lelkén rést ütött a Sátán. S mily nagy volt öröme, ha jó hírt hallhatott rólunk. Amikor keze látszólag tétlenül nyugodott az ágyon, imája sokat, nagyon sokat végzett.

S eljött az utolsó délután. Ereje egyre fogyott, de csak a test lett erőtelen, hite nem ingott meg egy percig sem. Kísértésnek, lelki tusának nyoma sem látszott az arcán. Pihent békén, csendben. Még egyszer felnyíltak a drága szemek. A menny fénye tükröződött bennük. Ránk nézett odaadó, megbocsátó szeretettel. Szent volt ez az utolsó éjszaka Kedvesanya halálalás ágya mellett. Ott álltunk vele az örökkévalóság kapuja előtt. (Mi úgy gondoltuk, nem nélkülözhetjük őt, de az Ur másként határozott felőle. Egyre gyengébb és ritkább lett a lélekzétvétele. S azután eljött az Ur. Magához vette. Ahogyan élt közöttünk, úgy távozott el: csendben, az Urban pihenve, óraé mutatva, Ófelé irányítva fájó sziveinket. Óh, könnyű a halál annak, aki így hal meg! — Halál? — Nem halál! »Elnyeletett a halál diadalra.« Kedvesanya él. Átment a halálon, dicső, szent, örök életre! Dr. F. M. d. f.

Milyen csendes, nyugodt ez arc, Minden redő hogy elsimult!
Be van fejezve már a harc,
A szenvedés mind elcsitult.
A földi test harcolt csupán,
A lélek az Urban pihent,
Amaz küzdött nehéz tusán,
Ebben nem volt, csak béke, csend.

Óh, boldog, kinek a halál
Csak testi éltét rontja szét,
S a lélekben mitsem talál,
Mire kinyújthatná kezét.
Ott örök élet magva van,
Mely csendbe, rejtve élt csak itt,
De most kibontja boldogan
El nem múló virágait.

Boruljunk térdre csendesen,
Testvérim, e halott előtt,
Ne zúgolódva, félve sem,
Hittel bocsássuk most el őt.
Az emlék, melyet ránk hagyott,
Szívünk. hadd járja át meg át.
S legyen a vágy mindig nagyobb:
Követni áldott nyomdokát.

Vargha Gyuláné

„Hiszem az örökéletet!“

Utolsó konferenciái este volt. Bizonyosságtételek hangzottak el, töredezett, lélek mélyéről szakadt szavak. És felállt valaki. Míg beszélt, ragyogó szemű, fiatal arc jelent meg előttem. És tudtam, soha itt lent nem láthatom már azt az arcot. És könnyes lett a szemem. Elmondta, hogy nem is olyan régen ketten készültek még a konferenciára, ketten a feleségével. Milyen drága volt néki ez a hely, ennek a helynek minden fűszála... Itt találta meg a Megváltót. De nem jöhetett már el. Odafejt van azóta az Urnál. A megbérelt keresztyén fájdalom beszélt: »Elete mindig az ég felé vezetett. Halála sem tehet zúgolódóvá. Most lett eleven valóság nekem a hitvallás igéje: Hiszem az örökéletet! Az örökéletet, ahol ő van, aki itt a földön legdrágább kincsem volt, az örökéletet, ahol majd találkozni fogunk... Ez a konferencia nem azért van, testvéreim, hogy hazatérve jobban tudjatok imádkozni. Nem, ez a konferencia is az örökéletért van!« Lehajtott fejjel ültünk és a nagy örökkévalóság lehellete érintett. Szívünkben visszhang dobbant: »Hiszem az örök életet!« Minden azért van, minden az örökéletért! »Nincsen itt marandó városunk.«

már odaérkezünk, nem lesz angyalra szükségünk, hogy elvezessen a helyünkre, Krisztus, aki a köveket a kőfejtő mélyéről előhozta, élökké tette és elkészítette, maga helyezi be népét az ő örökségébe. Mert megígérte: »Elmegyek, hogy helyet készítek néktek... és magamhoz veszek titeket, hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek.« Földi életünk legfőbb feladata: engedni a Mester formáló kezének.

Óreg keresztyéntől megkérdezték egyszer, bizik-e abban, hogy a mennybe jut. »Ember«, — felelt sugárzó arccal, — »hisz már benne is élek!«

Nekünk már idelelt is lelki dolgokkal kell foglalkoznunk, »odafelvalókkal«. És be kell mennünk gyakran a mennybe, hogy majd örökre ott maradhassunk. Hallottam valakiről, hogy már itt a földön is a szívében volt a menny. Bár mind ilyen emberek lennének. Mert csak úgy jutunk a mennybe, ha már itt a szívünkben hordjuk.

A tüzes szekér.

Két fiúcska arról beszélgetett egyszer, miként ment fel Illés tüzes szekéren az égbe. »Nagyon bátor lehetett,« — mondta az egyik. — »Én rá se mertem volna ülni arra a szekérre.« »Óh,« — felelt a másik, — »én nyugodtan ráültem volna, ha tudom, hogy a gyepőt az Ur Isten tartja!« A keresztyén ember beszél így, Nem fél tüzes szekéren ragadtatni az ég felé, ha a gyepő ott van Isten kezében. Nem akarja maga választani, mit hozzon a holnap: akár öröm, akár fájdalom, csak Isten legyen vele. Megtanult »dicsekedni a háborúságokban is«, Isten jelenléte felűdíti, megerősíti. Azt mondja a zsoldáríróval: »Ha csak Te enyém vagy, nem keresek semmit se égen, se földön.« Isten jelenléte mindenre elég.

Csak három lépés.

Napi munkájával foglalkozó, egyszerű keresztyén férfit szólított meg a tudós teológus: »Ugy-e, János, hosszú, rögös úton jutunk az égbe?« »Uram,« — felelt a kérdező — »csak három lépés az egész.« »Három lépés. Hogy érted ezt, János?« »Egyszerű a dolog: az első lépéssel kilépek önmagamból, a második kkal belépek Krisztusba, a harmadikkal pedig az égbe.« A csodálkozó lelkész évek múlva is hálásan gondolt ezekre az egyszerű, de mélységes szavakra.

Salamon temploma.

Salamon temploma úgy készült, hogy építése közben nem hallatszott már kalapácsütés. A köveket a fejtés színhelyén íragták, formálták, jelölték meg. A kőművek azonnal látták, melyik hova való. Nem volt már szükség semmiféle vaszerszám használatára. A gerendákat, oszlopokat is készen szállították az épülő templom helyére, csak egybe kellett már illeszteni őket; fejszének, fűrésznek nem volt már dolga: el volt készítve minden. Isten temploma is így épül. A mennybe érve nem lesz már megszentelődés keresése, fájdalom, fenyíték által való tökéletesedés. Idelelt kell elkészítettünk és Krisztus — áldassék az ő nevé! — előre

Mi marad meg a halálban?

Gyakori panasz: »Óh, azok a keresztyének! Egyébről se tudnak beszélni, mint a halálról!«

Ugy van az, hogy a keresztyén ember józan ember. S mert józan, tudja, hogy semmi sem olyan bizonyos a világon, mint hogy előbb vagy utóbb meghalunk. Hogy a jövő év mit hoz rám, nem tudom. Nem tudja senki. De azt biztosan tudom: egy napon le kell húnynom a szememet örökre.

Mivel így van, mi keresztyének mint reális emberek egész valónkkal a halálban is megálló dolgok felé fordulunk. Azt gondolom, ez a helyes értékítélet.

Valaki nagy dolgokat vitt véghez életében, mégis így szólt röviddel a halála előtt: »Az örökkévalóság küszöbén olyan szegénynek látjuk az életünket. Csak hiába, befejezetlenség, mulasztás tűnik élénk. Annak örülnök, hogy van Megváltóm, aki mindent elvégzett értem és szeret.«

Ime, ez az ember kimondta, mi marad meg a halálban. Istennek Jézusban hozzánk lehajló, mentő szeretete. Ezért határozta meg Pál apostol ekként a keresztyén élet irányát és lényegét: »Ha élünk, az Urnak élünk, ha meghalunk, az Urnak halunk meg. Azért akár éljünk, akár haljunk, az Uréi vagyunk.«

Útmutató a Szentírás olvasásához.

Okt. 16. 2:1—16. Zsolt. 101. Zsid. 8:10—12. Az ótestamentomi nép kőtáblákra írva kapta meg Isten törvényeit, nekünk a szívünk hústábláira írja azt az Ur. A kőtábla hideg és élettelen s az arról olvasott törvény talán engedelmségre kényszerít, de nem hatja át a szívünket úgy, hogy önként, örömmel tudnánk betölteni a parancsolatokat. Most a szívünkbe írja beléőket az Ur, de csak olyan szívekbe írhatja belé, melyek megnyitak előtte, amelyeket meg-eleveníthetett. Ilyen szív-e a tiéd?

Okt. 17. Róm. 2:17—29. I. Sám. 1:12—20. Zsid. 9:11—28. Az ótestamentomi istentisztelet csak hasonlat volt, amely az eljövendő Krisztusra mutatott reá. De mikor megjelent Krisztus s tiszta szent vérét hullatta a keresztfán, ez teljes és örökre szóló bűnbocsánatot szerzett mindenkinek, aki hittel elfogadja.

Okt. 18. Róm. 3:1-20. I. Sám. 1:1-28. Zsid. 10:19-31. A Jézus engesztelő áldozata által leomlott az a válaszfal, amely lehetetlenné tette, hogy a bűnös ember Isten elé járuljon. Erre az áldozatra támaszkodva most már bizalommal mehetünk a szent Isten elé, mert Ő elfogad.

Okt. 19. Róm. 3:21-31. I. Sám. 2:1-11. Zsid. 10:32-39. Az első keresztyéneknek sokat kellett szenvedniök hitök miatt. Ma is vannak országok, ahol hasonló szenvedések jutnak osztályrészül a hívőknek: meggyalázás, nyomorgattatás, börtön, vagyonuk elrablása. Adjunk hálát Istennek, hogy nálunk ilyen szenvedéseket nem kell kiállniök Isten gyermekeinek.

Okt. 20. Róm. 4:1-8. I. Sám. 3:1-21. Zsid. 11:1-7. Jobban ki nem lehetne fejteni, hogy mi a hit, mint ahogy az itt az első versben ki van fejezve. Vizsgáljuk meg magunkat, megvan-e bennünk ez a hit? Nem szégyenítenek-e meg bennünket azok az ótestamentumi példák, amelyekből látjuk a hitből fakadó áldozat becsét, az Istenlél járás megszentelő erejét.

Okt. 21. Róm. 4:9-25. Pél. 2:1-8. Zsid. 11:8-22. Legnagyobb példaképe a hitnek az ótestamentomban: Ábrahám. Isten hívására el merete hagyni hazáját, rokonságát, kimenni idegen földre, maga sem tudta hová. Rábizzuk-e mi magunkat így az Urra, hogy vezessen afelé a haza felé, amelyet most még nem látunk, nem ismerünk, de melyről tudjuk, hogy el fogjuk érni, ha hűségesen követjük Vezetőnket?

Okt. 22. Máté 22:1-14. Ef. 5:15-21. Ján. 15:1-8. Róm. 14:1-9. Zsid. 11:23-31. Mózes egész élete is hitben folyt le. Nem hiába tartotta őt életben már az anyja hite, ő is a hit emberévé lett. Le tudott mondani a királyi udvar minden gazdagságáról, hogy egyesülhessen nyomorgatott népével. Hitének szemét a látnátlan Istenre függesztette.

Okt. 23. Róm. 5:1-11. Zsolt. 10:2. Zsid. 11:35-40. Ezekben a versekben mély bepillantást nyerünk az ótestamentum szentjeinek életébe. Milyen óriási szenvedéseknek voltak kitéve! S mindezt el tudták viselni hit által olyan türelemmel, olyan bátran, hogy a Szentírás azt állapítja meg róluk, hogy nem volt rájuk méltó a világ.

Okt. 24. Róm. 5:12-21. I. Sám. 4:1-11. Zsid. 12:1-11. A szenvedések türelmes elviselésében legnagyobb példakép Jézus. S az ő szenvedése annál megragadóbb, mert Ő az egyetlen, aki teljesen ártatlanul szenvedett. Őbenne nem találatott bűn, de hordozta a mi bűneinket. S ha Őreá tekintünk, nem szégyeljük-e el magunkat, hogy sokszor még kicsiny dorgálásokért és fenyegetésekért is zúgolódunk?

Okt. 25. Róml. 6:1-11. I. Sám. 4:12-18. Zsid. 12:12-17. A türelemmel hordott szenvedés gyümölcse a békesség és a szentség. Aki maga is ismeri a szenvedést, s csendesen tudja azt viselni, az

szünetével szemben s azt tudja megőrizni az Ur, hogy a szívében semmi keserű gyökér föl ne növekedhessen.

Okt. 26. Róm. 6:12-18. I. Sám. 7:1-13. Zsid. 12:18-29. Mennyivel könnyebb úton juthatunk mi el Isten akaratának megismerésére és gyakorlására, mint az ótestamentumi zsidó nép. Azoknak olyan rettenetes látományban adatott a törvény, hogy nem is közeledhettek hozzá, csak Mózes kezéből vehették át. A kereszten függő Jézus fogta fel Isten haragját s mi most már, ha az Ő szavára hallgatunk, boldog örvendéssel járulhatunk a kegyelmes Isten elé.

Okt. 27. Róm. 6:19-23. I. Sám. 8. Zsid. 13:1-8. A keresztyén élet több ismertető jelét sorolja itt fel a Szentírás: az önzetlen vendérszeretet, a szenvedők meglátogatását, a tisztá házaseletet, az anyagiaktól való függetlenséget, az Urba vetett bizalmat, az előljárók tiszteletét. Mindezek annak a hitnek gyümölcsei, amelyekkel a mi Megváltónkba vagyunk beléoltva, aki tegnap és ma örökök ugyanaz.

Okt. 28. Róm. 7:1-6. II. Sám. 7:17-29. Zsid. 13:9-14. A keresztyénséget kezdőül fogva fenyegette az a veszély, hogy idegen tanítások csúszzanak belé, különösen olyanok, amelyek külsőségekre, másodrendű dolgokra helyezik a súlyt. Azokat, akik megmaradtak a kegyelem által kijelölt úton, sok félreértés, gúny, bántalom érte s éri ma is. De ne feledjük, hogy a mi Urunk is hordozta a keresztest.

Okt. 29. Ján. 4:47-54. Ef. 6:10-17. Márk 10:13-16. Ef. 6:1-9. Zsid. 13:15-17. A hitnek egyik áldott gyümölcse az ajakkal való bizonyoságtétel is. Fontosak a cselekedetek is, mert azok nélkül csak üres beszéd a szóval való bizonyoságtétel. De éppen olyan fontos az is, hogy elmondjuk mindenkinek azt, hogy jó cselekedeteink nem a magunk erejéből vagy jószágából fakadnak, hanem Isten Szent Lelkének munkái.

Okt. 30. Róm. 7:7-25. Zsolt. 103. Zsid. 13:18-25. »Imádkozzatok éretünk«, erre kéri a levél írója azokat, akikhez a levél intézi. »Igen hasznos az igaznak buzgóságos könyörgése«, mondja Jakab apostol is a maga levelében. (Jak. 5:16.) Milyen nagy kegyelem az, hogy Isten a maga szentséges tervébe belészótte az ő gyermekeinek imádságát is.

Okt. 31. Reformáció ünnepe. Máté 5:1-12. Gal. 5:1-15. Ján. 2:13-17. I. Kor. 3:11-23. Ésaías 40:1-8. Istennek engedelmeskédtek a nagy reformátorok, mikor a pusztává vált egyházban újat készítettek az Urnak, hogy oda ismét (bevonulhasson. Az eltemetett Igét ásták ki újra és hirdették, hogy Isten beszéde mindörökké megmarad. Emlékezzünk meg hálával a reformátorokról, s mindenkifőlött Isten kegyelméről, aki előhívta és munkába állította őket.